

Gedichten uit

Vonkt

Marije Langelaar
2017

STOEL

Ik stond naast een tafel en het verontrustte mij dat ik zo alleen was en opeens hoorde ik het kloppen erg zachtjes weliswaar maar iets maakte zich kenbaar.

Het was zo subtiel dat ik moest knielen, zo vond ik de stoel en ik raakte het hout zoals je een tong raakt, ik legde mijn vinger in een nerf, het begon onmiddellijk te schemeren en dieren stonden om ons heen.

Inmiddels was ik al niet veel groter dan een speldenpunt en innerlijk dronken de stoel zond mij zijn gedachten, vrij technisch maar gevolgd door het ruisen van bomen voor even, een seconde of drie werd ik stoel. Het was zalig, zalig dat hout in mijn wervels! De klopp in mijn been, een bestaan zonder bloed of gedachten. En stil te staan eeuwig. En opgetild. En altijd die functie en een innerlijk waaien van de bomen afkomstig.

VONK

En ze vroegen me terug voor dat radioprogramma
ik weet nog steeds niet waarom
want ik had vooral gezwegen
maar de presentator benadrukte dat men daar
nood aan heeft vandaag de dag.
Dus zat ik daar weer achter een microfoon
en zweeg
en ontkrachtte vervolgens alle fenomenen, ideeën,
gestalten, dingen en wezens. En mijzelf natuurlijk
en de presentator die zenuwachtig aan zijn snor ging
wrijven. Dat ging me goed af. Ik had mijn talent ontdekt.
En vanuit het niets vertelde ik over het vonkje, klein
en zoemend waardoor ik voorzichtig weer in de
wereld, getallen, fenomenen, planeten, materialen
en mensen ging geloven. Er zit een vonk in u.
Jazeker vonk in u. Want die vonk is in mij, ik weet
verder niets mijn denkkracht is nihil, geen zicht,
geen gehoor, ik zwem in het niets maar ik weet
er is een vonk in deze tafel, deze lamp en in u beste
luisteraar.
Ik was dusdanig op dreef dat mijn woorden vlam vatten.
Er zit een vonk in u beste presentator! Ik
smeet het over de tafel.
Hij werd zo bleek en ongemakkelijk dat ik mijn
woordvoering staakte.
Vlammend en trillend begaf ik mij naar huis, ging
vlammend en trillend in mijn bed liggen. Viel in een
vlammende en trillende slaap werd vlammend en
trillend weer wakker.

En schreef meteen bij het ontwaken een brief naar
de krant waarin ik mijn droom uitlegde. Alles moet
vlam vatten lieve mensen. En
van geestdrift ging ik naar buiten op straat de
mensen de hand schudden
want stilzitten op een bankje in het park daar kon
ik niet meer aan.
Ik wilde alle mensen aanraken en bevestigen er is
een vonk in u schreeuwen. En zo slijt ik mijn dagen
tegenwoordig ja nogal een contrast met hoe ik ooit
doof blind stom en leeg begon.
Nu bedenk ik hinkel- en andere kinderspelletjes en
bij elke sprong op de stoep roep ik hard en
eenvoudig Vonk! Vonk! Nu!

IN HET DIER

Ik klim in de boom voor het uitzicht
een hert komt naderbij om ons te warmen.
We spreken hem toe over de stad, buiten de greep van de
bladeren.
De ogen van het dier openen zich in een weg naar elders
we lopen naar binnen het is warm en behaaglijk en
zoveel instinct.
Mijn man klikt in een poot en begint het op en neer, op
en neer, en krom en recht, en krom en recht zoveel
beweging in mijn man.
Het dier accepteert gelaten.
Ik loop verder richting hersens, altijd zo
gedachtengeoriënteerd.
Ik kom terecht in ijle substantie.
Ik zie hier de varianten van het dier. Kortpotig of juist
lang, met of zonder hoorns, verlengde tong, ingegroeide
hoeven de mogelijkheden zijn eindeloos.
Het dier gorgelt.
Te lang ronddraven is nooit goed dus glijd ik weer naar
beneden waar mijn man inmiddels in de staart de lucht
rond het dier circuleert.
Mijn man is zo speels het verwondert mij.
We lopen eruit. Het dier schudt zich.
We aaien zijn rug en keren weer terug naar de auto.

APPELS EN PEREN

Dit is de kleinste ruimte mij te wringen in het lichaam
van appels en peren.

O god hoe moet ik dit overleven
die knetterende traagheid

ik wil racen, struikelen, schitteren
en nu lig ik hier.

Welja goed ik heb innerlijke communicatie met alle andere
peren in deze straat, in de wereld feitelijk maar het enige
wat ze me zenden is beelden van de zon die op
of ondergaat, glooiend landschap
het geplukt worden krakend vermorzeld.

Ik ben verrekte niet zo dienstbaar.

Het tolleren van traagheid.

Had ik maar een nek en een bijl en een schuur.